

[Aksel Larsen.]

mindst en tredjedel af folketingets medlemmer gør indsigelse, før den er vedtaget i ligelydende skikkelse af et folketing fremgået af nyvalg. Dette folketing er fremgået af nyvalg, men jeg vil være tilhænger af, at vi får en saglig, fredsommelig, så lidenskabsløs som mulig forhandling om sagerne og se, om det måske er muligt at nå til et andet, måske for alle parter mere tilfredsstillende resultat.

Det ærede medlem hr. Dupont mener ikke, det er muligt at nå til noget fredeligt resultat i forhandling med videnskabsmændene eller en del af dem. Det er muligt, men lad os se, om vi ikke her i tinget kan nå til et resultat, om vi ikke ved forhandling med altinget kan nå til et resultat, som i alle henseender er bedre end dette. Det ville dog være ønskeligt for en lov af denne art, og en lov må der komme ud af det, at den vedtages enstemmigt i folketinget eller i hvert fald med så aldeles overvejende majoritet som muligt.

Jeg håber derfor, at de, der hidtil har optrådt som modstandere og talt om ekspropriation, vil åbne vejen for denne forhandling og nye undersøgelser og overvejelser ved at give tilsagn om, at de ikke fremtidig vil påberåbe sig ejendomssynspunktet, ikke fremtidig vil gøre påstanden om ekspropriation gældende. Og så håber jeg også, at det konservative folkeparti ikke vil leve op til tonefaldet i deres ordførers tale; han gjorde det jo til en partipolitisk sag, det konservative folkeparti kontra regeringen, og det burde dette ikke være.

Med de bemærkninger vil jeg henstille, at vi får en virkelig grundig og omhyggelig overvejelse af sagen, en undersøgelse, hvor vi får langt flere detaljer afklaret. Vi har jo tiden til det, der er i hvert fald længe, til dette folketingsår slutter. Skulle det ikke være tilstrækkeligt, kunne vi måske endda tage mere tid — det er jeg nu ikke tilhænger af, for det er efter min mening ikke nødvendigt. Men lad os se at få en løsning med så stor enighed som muligt, udtrykt i så stor enstemmighed som muligt, og en løsning, som slår mindst muligt skår nogetsteds, men som derimod styrker det nordiske sammenhold og åbner bedre muligheder også for den oldnordiske forskning, end vi tidligere har haft.

Rimstad: For en dansker var det forleden en forstemmende oplevelse i fjernsynet at høre dekanen for Oslo universitets filosofiske fakultet, professor Øjvind Halvorsen, betegne det her genfremsatte lovforslag som et makværk. Hans undskyldende form uden polemisk islæt af den ene eller den anden art sammen med hans anerkendte videnskabelige position må borge for det uvildige i denne erklæring, som i øvrigt også efter svenske aviser at dømme er tiltrådt af svensk videnskab.

Det kan således ikke være med baggrund og støtte i nordisk videnskab og nordisk sagkundskab, at regeringen trods en overbevisende og enig protest fra danske videnskabsmænd nu genfremsætter det lovforslag, som man fra kompetent udenlandsk, altså nordisk side betegner som et makværk.

Der er jo, og man kan i denne forbindelse godt sige desværre, inden for de kredse, der ellers støtter regeringen, ikke megen sagkundskab i de discipliner, der her er tale om, men jeg har dog bemærket en undtagelse herfra, doktor Arild Hvidtfeldt, der selv siger, at han er socialdemokrat, og som på det skarpeste har vendt sig imod sit parti i denne sag.

Sagligt set står forslagsstillerne således på meget svage fødder. Det er uensartede og meget ukontrollerede følelser, der driver dem frem. Da vi sidst havde forslaget til behandling her i tinget i foråret 1961, husker vi alle det hastværk, som forhenværende undervisningsminister Jørgen Jørgensen havde i denne sag, der ligger mange på sinde, og hvis endelige afgørelse i hvert fald ikke bagefter må kunne skydes i skoene, at den hvilede på utilstrækkeligt oplyste kendsgerninger. Jeg tilstår uden videre, at det gjorde et dybt indtryk på mig, da det oplystes, at hastværket skyldtes, at den daværende undervisningsminister skulle skynde sig, fordi han gerne ville medbringe håndskrifterne som gave ved en eller anden festlighed, som det lille universitet i Reykjavik havde indbudt ham til. Når motiveringen for forslaget bunder i den slags irrelevante ting og følelser, og sådanne motiver er de drivende i en sag, der er en hjertesag, ikke blot for islændingene, men også for overordentlig mange danske, så ængstes man for det lovgivningsarbejde, der her skal føres igennem.